

Arrest

nr. 352 023 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TUNCER
Dampoortstraat 20
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2026 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2024 dient verzoekster een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar derdelander echtgenoot die legaal verblijft in België. Op 15 april 2025 wordt dit visum aan verzoekster toegekend. Zij komt op 30 mei 2025 naar België en wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart.

1.2. Op 3 februari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot intrekking van het verblijf van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [C.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel art.10 §1, van de (oude) wet van 15.12.1980. Daarin staat immers het volgende: “ (...) zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:” 4°, eerste en tweede streepje: “de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, (...).

Betrokkene kwam op 30.05.2025 naar België met een visum D, B11 in het kader van gezinshereniging volgens artikel 10 van de Vreemdelingenwet in functie van haar echtgenoot, de heer [A.B.B.] (RR: [...]), hierna de referentiepersoon. Betrokkene werd op 04.07.2025 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart geldig tot 02.06.2026.

Op 09.10.2025 ontving onze dienst de melding dat betrokkene niet meer zou samenwonen met de referentiepersoon. Volgens de referentiepersoon verliet betrokkene de voormalige woning al op 24.06.2025. Tijdens de woonstcontrole van 05.10.2025 werd betrokkene niet aangetroffen in de woning. Uit de gegevens in het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 03.11.2025 ingeschreven staat op haar huidige woonplaats.

Op 17.12.2025 werd betrokkene daarop verzocht om de concrete toedracht van het niet samen wonen toe te lichten. Er werd concreet gevraagd of er nog sprake was van affectieve banden tussen betrokkene en de referentiepersoon. In de brief werd er tevens gevraagd om de humanitaire elementen aan te dragen die van belang konden zijn bij de beoordeling van de actuele situatie van betrokkene. Betrokkene betekende dit hoorrecht op 17.12.2025.

Als reactie op het hoorrecht werden op 14.01.2026 en 15.01.2026 volgende aanvullende stukken overgemaakt:

- *Inventaris van de neergelegde stukken*
- *Arbeidsovereenkomst op naam betrokkene van bepaalde duur (van 03.11.2025 tot 31.01.2026)*
- *Loonfiches op naam van betrokkene (voor september 2025 t.e.m. december 2025)*
- *Attest gezinssamenstelling + attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek*
- *Uittreksel uit het bevolkingsregister*
- *Foto's van betrokkene en de referentiepersoon*
- *Een schermafbeelding van gemiste oproepen en een sms van de referentiepersoon gericht aan betrokkene waarin hij stelt de echtscheidingsprocedure te willen opstarten.*
- *Verzoekschrift tot echtscheiding (d.d. 17.11.2025)*
- *Oproeping door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde*
- *Opstart ambtshalve afvoering*
- *Mail van de referentiepersoon aan de gemeente*
- *De verblijfskaart (A-kaart) van betrokkene*
- *Huwelijksakte en apostille*
- *Sms-berichten tussen betrokkene en de referentiepersoon voor aankomst in België*
- *Attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt (d.d. 12.01.2026)*
- *Aanvraag bestendige opdracht bij Europabank*
- *Begeleidende brief van betrokkene haar raadsman*
- *Mail van betrokkene haar raadsman gericht aan de gemeente*
- *Het betekend hoorrecht*

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

Op basis van de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon tot een einde is gekomen. Op basis van de verklaringen van beide partijen zou de effectieve samenwoning al beëindigd zijn eind juni 2025 toen de referentiepersoon de woning verliet. Niet enkel de samenwoning werd toen beëindigd maar ook het contact tussen beide partijen. Tijdens de woonstcontrole van 05.10.2025 werd betrokkene eveneens niet aangetroffen in de woning. De referentiepersoon startte de echtscheidingsprocedure op bij verzoekschrift d.d. 17.11.2025. Op basis van bovenstaande dient te worden besloten dat er actueel geen sprake meer is van een gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene onderhoudt geen gezinsleven meer met de referentiepersoon. De gezinshereniging hield daarmee op te bestaan. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, mag dit enkel gebeuren gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §3 of 4, na afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Verder dient er rekening te worden gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 11, §2, tweede lid).

Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Met betrekking tot de duur van betrokkene haar verblijf in het Rijk dient te worden vastgesteld dat zij nog geen jaar in België verblijft. Het verblijfsrecht kan aldus worden beëindigd. Gezien het kortstondige verblijf van betrokkene in België kan dit als weinig betekenisvol worden beschouwd. Een verblijf van slechts 8 maanden in België is verwaarloosbaar ten opzichte van de duur van betrokkene haar verblijf in haar land van herkomst. Het gegeven dat betrokkene aan de hand van loonfiches aantoont hier werk te hebben gevonden en stappen heeft gezet zich te integreren, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Een tewerkstelling is namelijk onvoldoende om in hoofde van betrokkene te kunnen spreken van een duurzame verankering in België.

Wat betreft haar gezinsleven, alsook de aard en hechtheid van de gezinsband, betwist betrokkene geenszins dat er geen samenwoning meer is met de referentiepersoon en dat de gezinscel ophield te bestaan. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat betrokkene inwoont bij de familie [K.]. Er wordt echter niet aangetoond dat er sprake is van een familieband of gezinsband tussen betrokkene en de familie [K.]. Betrokkene haalde niet aan in België familie te hebben.

Verder dient er rekening te worden gehouden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Er wordt gesteld dat betrokkene geen binding of relatie meer onderhoudt met haar land van herkomst. Betrokkene liet echter na dit te concretiseren. Er kan onmogelijk worden aangenomen dat betrokkene ten gevolge van een verblijf van slechts 8 maanden in België geen aansluiting meer zou vinden of geen voeling meer zou hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Integendeel, het is redelijk om te stellen dat zij nog steeds meer verankerd is met het land waar ze haar kindertijd en jeugd heeft doorgebracht. In het kader hiervan liet betrokkene na aan te tonen dat alle familiale en vriendschappelijke banden in Turkije werden verbroken gedurende haar uiterst korte verblijf in België. Door de breuk met haar echtgenoot diende betrokkene in te wonen bij de familie [K.]. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat de gezinsleden van de familie [K.] Turkse roots hebben. Dit is een indicatie dat betrokkene niet dermate vervreemd is van de Turkse gemeenschap of cultuur.

Verder meent betrokkene dat zij als gescheiden vrouw sociale schade zal ondervinden bij terugkeer naar haar land van herkomst. Deze sociale schade maakt een terugkeer voor haar onmogelijk. Betrokkene liet na dit aan te tonen met enige vorm van bewijs. Het gaat hier dus om louter een blote bewering. Uit de neergelegde documenten blijkt dat de echtscheiding werd geïnitieerd door de referentiepersoon. De referentiepersoon schrijft dat hij betrokkene nooit heeft gewild en hij geen man voor haar kan zijn. De referentiepersoon besloot de woning te verlaten waardoor betrokkene achterbleef bij zijn familie. Op basis van deze elementen kan niet worden ingezien waarom de sociale schande voor mevrouw dermate groot zou zijn dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Uit de documenten kan niet blijken dat betrokkene op enig moment als oorzaak wordt gezien voor het falen van de relatie of huwelijk.

Tot slot haalt betrokkene nog volgende redenen aan waarom zij gemachtigd zou moeten worden tot een verblijf in België: (1) ze is zeer geliefd in haar omgeving, (2) ze is ingeschreven voor Nederlandse taallessen en spreekt al behoorlijk Nederlands, (3) ze is nooit in aanraking gekomen met de politie en veroorzaakte nooit overlast. Voorgenoemde elementen volstaan niet om betrokkene verder te machtigen tot een verblijf. In hoofde van betrokkene is er geen sprake van een buitengewone integratie waardoor het beëindigen van de machtiging niet evenredig zou zijn. Indien betrokkene een langdurig verblijf in België beoogt, dient zij hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Dat het opstarten van dergelijke procedures inhoudt dat betrokkene inspanningen moet leveren, kan geen reden zijn om betrokkene haar verblijf verder te verlengen. Betrokkene liet in dit opzicht na aan te tonen dat een verwijdering daadwerkelijk een 'onoverkomelijk nadeel' is en dat zij 'buitengewone inspanningen' zou moeten leveren. De administratieve moeilijkheden die zij zou ondervinden werden niet geconcretiseerd of aangetoond met de nodige bewijzen.

Geen van de ander voorgelegde documenten hebben betrekking op de te onderzoeken humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Op basis van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat de reeds genoemde humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Indien betrokkene van mening is dat zij door haar persoonlijke situatie in haar land van origine bescherming moet krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet voorziene procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat haar bij terugkeer naar haar voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat.

Onze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Op de terechtzitting wenst verzoekster een bijkomend stuk aan te brengen, met name een vonnis van de familierechtbank van 23 juni 2026. Dit stuk dateert met andere woorden van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er allereerst op dat, overeenkomstig artikel 2.47 van de RvV-wet, de partijen weliswaar de mogelijkheid hebben om het dossier te actualiseren, maar dit in beginsel dient te gebeuren via een pleitnota, die tot vijf dagen voor de zitting moet worden ingediend. Verzoekster diende geen dergelijke pleitnota in en toont ook niet met een begin van bewijs aan dat zij niet in de mogelijkheid was om tijdig een dergelijke pleitnota in te dienen met het bijkomend voorgelegde stuk. Alleszins moet ook worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarbij de Raad overgaat tot een onderzoek ex nunc overeenkomstig artikel 2.59, § 1 van de RvV-wet. Gelet op § 2 van dit wetsartikel beperkt de Raad zich in voorliggend geval tot een onderzoek ex tunc en worden in dit geval nieuwe elementen uit de debatten geweerd. Evident kon verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zo ook dit vonnis niet reeds in rekening brengen, nu het dateert van latere datum.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Conform artikel 11 , §2 eerste lid vw. kan er door de minister of zon gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de vreemdelingen, die zelf geen Unieburgers is en die verblijft in de hoedanigheid van familielid van een vreemdeling met langdurig verblijfsrecht, indien het huwelijk met deze persoon die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, 2de paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de vreemdelingen, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Door deze paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de

bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de vreemdelingen van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verzoekster werd bij brief dd. 17/12/2025 uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten doch dat het verzamelen van de nodige stukken door de verzoekster heeft enige tijd aangesleept.

Echter op 3/2/2026 wordt door verweerder plots een beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht. Dat ondertussen bijna 9 maanden zijn verstreken na aankomst in het Rijk en verzoekster zich verder geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving. Zo heeft verzoekster vanaf 1/9/2025 tot en met heden als poetsvrouw (arbeidster) bij BV Werken Vlaanderen gewerkt (zie stuk 4).

Verzoekster meent dat haar verder verblijf in België dient te worden toegestaan en zij haar leven in België kon verder zetten en zich verder integreren in de Belgische samenleving.

Zo heeft verzoekster ondertussen heel wat investeringen/inspanningen voor het aanleren van de Nederlandse taal en tewerkstelling in loondienst gedaan. Verweerder is dan volkomen verrast dat alsnog op 3 februari 2026 een beslissing werd betekend waarbij een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht in België.

Dat verweerder op 17 december 2025 een schrijven aan verzoekster heeft overgemaakt naar aanleiding van de gevraagde stukken ter staving van zijn economisch - sociale en culturele integratie. Dat verzoekster er dan ook van uitging dat zij verder in België kon verblijven na het einde van de samenwoning met haar echtgenoot. nu zij door verweerder in het bezit werd gesteld van een A-kaart en zij negen maanden lang niets meer van verweerder hoorde. Dat dit minstens de opgewekte gerechtvaardigde verwachting van verzoekster was.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999[A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285). In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van het feit dat de samenwoning met zijn echtgenote sedert 3 april 2023 werd stopgezet.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 3 februari 2026 genomen en meer dan 1,5 maanden later aan verzoekster betekend!

Bij verzoekster was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat deze beëindiging van de samenwoning met haar echtgenoot sedert juni 2025 (hetzij 9 maanden geleden) geen invloed zou hebben op haar verblijfsrecht en haar economische en sociale verankering wel degelijk volstonden om haar verblijf in België te rechtvaardigen en haar verblijf niet zou worden ingetrokken.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de bestreden beslissing geenszins binnen een redelijke termijn werd genomen. Dat ondertussen verzoekster zich verder integreerde, een taalopleiding Nederlands wil volgen, meer dan 5 maanden voltijds heeft gewerkt als poetsvrouw. investeerde, financiële risico's nam, elementen waarmee verweerder geenszins heeft rekening gehouden gedurende de maanden verzoekster wettelijk verder in België verbleef alvorens verzoekster een beslissing te betekenen waarbij een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden. Verweerder heeft nagelaten alsnog verzoekster opnieuw uit te nodigen te horen haar individuele situatie toe te lichten alvorens verzoekster op 3 februari 2026 een beslissing te betekenen.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht. Verzoekster heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, zodat verzoekster een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat. Integendeel, door haar tewerkstelling (met economisch nut voor België gezien deze beantwoordt aan een economische behoefte, export met zich meebrengt, banen creëert, investeringen gebeuren,...) draagt verzoekster haar (financieel) steentje bij aan de Belgische samenleving (cf. stukken). Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoekster na minder dan één jaar per se diende ingetrokken te worden, zeker nu haar na de stopzetting van de samenwoning nog verblijfsrecht werd verleend en verzoekster het vertrouwen kreeg dat zij verder in België kon verblijven.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster alsnog absoluut noodzakelijk was, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot

formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en AV COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks. VII. Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 135).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster alsnog in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 11 vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 10 - II en 62 vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten. waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden. In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom het absoluut nog noodzakelijk zou zijn dat verzoeksters verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 11. 52 voorlaatste paragraaf vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Dit is in casu niet gebeurd.

Alvorens een beslissing te betekenen werd verzoekster niet meer opnieuw uitgenodigd zijn humanitaire elementen uiteen te zetten. Dat de elementen, die overeenkomstig artikel 11, §2 voorlaatste paragraaf in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoekster spreken:

- duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels sedert 2025 in België, binnen welke periode zij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoekster ingeschreven is voor Nederlandse taallessen. in België als poetsvrouw in loondienst heeft gewerkt. investeringen heeft gedaan,
- leeftijd : verzoekster is 22 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoekster thans reeds doet door middel van tewerkstelling, jobcreatie, investeringen.
- gezondheidstoestand : verzoekster verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat zij middels haar tewerkstelling als poetsvrouw in zijn eigen onderhoud voorziet.
- gezins- en economische situatie : verzoekster was tewerkgesteld als poetsvrouw en zal haar beroepswerkzaamheden hervatten nadat hij zijn verblijfsrecht zou bekomen. verzoekster is ingeschreven voor een intensieve taal cursus Nederlands bij het CVO, zij beantwoordt aan een economische behoefte voor België, zij werkt, investeert,.... zij kan volledig in haar levensonderhoud voorzien. Hij vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.
- sociale en culturele integratie verzoekster spreekt een beetje Nederlands. Tevens neemt zij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België. De economische, sociale en culturele verankering van verzoekster in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan haar belangen in Turkije, waar zij van nul een leven zal moeten opbouwen. Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische. sociale en culturele verankering van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikelen 10 en 11 Vw werd geschonden.

Dat sedert de beëindiging van de samenwoning (eind juni 2025) met haar echtgenoot verzoekster meer dan 9 maanden niets vernam van de verwerende partij.

Door verzoekster in het bezit van een A kaart te laten, bevond zij zich in de overtuiging dat haar verblijfsrecht behouden bleef. Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999. nr. 352; Cass. 17 mei 1999. A.C., 1999. nr. 285).

Bij verzoekster was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat haar verblijf niet zou worden ingetrokken. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Het begrip "afdoende", zoals vervat in

artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster geeft met haar uiteenzetting aan van mening te zijn dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet afdoende is gemotiveerd. Zij betoogt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in deze situatie het verblijfsrecht 'kan' worden ingetrokken en verweerder aldus over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij geeft aan dat deze discretionaire bevoegdheid ook een meer nauwgezette motiveringsplicht inhoudt. Zij is van mening dat er diende te worden gemotiveerd waarom de beëindiging van haar verblijfsrecht zich "*per se opdringt*" en dat verweerder diende te preciseren waarom deze beslissing "*absoluut noodzakelijk*" was. Zij betoogt dat zij zich ten volle heeft geïntegreerd en dat zij op geen enkele wijze ten laste is van de Belgische Staat. Zij wijst hierbij op haar tewerkstelling en stelt dat zij haar steentje bijdraagt aan de Belgische samenleving.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling die toelaat vast te stellen dat een vreemdeling die op grond van artikel 10 van deze wet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer wordt onderhouden met de referentiepersoon. Verweerder licht toe dat verzoekster een verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar echtgenoot, doch dat zij al sedert 24 juni 2025 niet meer op hetzelfde adres blijken te wonen. Hij wijst er op dat er een nieuwe woonstcontrole werd uitgevoerd op 5 oktober 2025 waarbij verzoekster niet werd aangetroffen in de woning en dat zij sinds 3 november 2025 staat ingeschreven op een andere woonplaats. Verweerder wijst er vervolgens op dat hij verzoekster hierop verzocht, via een schrijven van 17 december 2025, om haar situatie toe te lichten en eventuele humanitaire elementen aan te dragen die van belang kunnen zijn bij de boordeling van haar situatie. Hij gaat in op de verschillende stukken die verzoekster op 14 en 15 januari 2026 heeft aangebracht in het kader van dit hoorrecht. Op basis van deze voorgelegde stukken stelt verweerder vast dat de relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon tot een einde is gekomen eind juni 2025 en dat er actueel geen gezinsleven meer wordt onderhouden. Hij gaat verder in op de aard en de hechtheid van de gezinsband met de referentiepersoon, de duur van verzoeksters verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Hij gaat onder meer concreet in op verzoeksters tewerkstelling en de voorgehouden elementen van integratie en licht toe waarom deze elementen niet volstaan om verzoekster een autonoom verblijfsrecht toe te kennen. Verweerder concludeert dat er niet kan worden vastgesteld dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en verzoekster verder toe te laten tot verblijf.

Verweerder heeft aldus op zeer concrete wijze gemotiveerd op welke gronden hij het nodig en gerechtvaardigd acht om de hem door de wetgever toevertrouwde bevoegdheid uit te oefenen om met toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken (of beter te beëindigen). Hij ging duidelijk niet op automatische wijze over tot een beëindiging van het verblijf van verzoekster na te hebben vastgesteld dat er niet langer sprake blijkt te zijn van een werkelijk gezins- of familieleven, maar hield ook rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband met de referentiepersoon, de duur van verzoeksters verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. De voorziene motivering dient als afdoende te worden beschouwd in het licht van de toegepaste wettelijke bepaling en stelt verzoekster in de mogelijkheid te beoordelen of het nuttig is de bestreden beslissing in rechte aan te vechten. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Verzoeker toont niet aan op welke grond een ruimere motivering zich opdrong.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheids- en het hiermee verband houdende evenredigheidsbeginsel staat de rechter verder enkel toe het oordeel dat een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient zo te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. De relevante bepalingen hiervan luiden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]”

Verzoeksters gaat in haar middel uit van een niet geheel correcte weergave van artikel 11, § 2, voorlaatste paragraaf van de Vreemdelingenwet waar zij hierin meent te kunnen lezen dat rekening moet worden gehouden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst”.

3.5. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijf beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet langer een werkelijk huwelijksleven onderhoudt met haar echtgenoot. Verzoekster betwist deze vaststelling op zich niet. Aldus moet worden aangenomen dat haar situatie inderdaad valt binnen het toepassingsgebied van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en een beëindiging van haar verblijf mogelijk was.

3.6. Verzoekster is niettemin van oordeel dat zij omwille van haar integratie en andere elementen het verblijf in België moet kunnen behouden en betoogt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet meer is gehoord.

Verzoekster gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat zij op 17 december 2025 een schrijven ontving van het bestuur waarin haar het volgende werd medegedeeld en gevraagd (AD, stuk 23):

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat u niet voldoet aan de aan u gestelde voorwaarden. Uit het rijksregister blijkt namelijk dat u sinds 03.11.2025 niet meer samenwoont met de referentiepersoon [A.B.B.] (RR: ([...])).

De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: “Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd ... die met hem komt samenleven ... ”.

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Gelieve ons onderstaande documenten over te maken:

· Redenen waarom er geen samenwoning is met de referentiepersoon:

Onze dienst dient na te gaan of er ondanks de ontbrekende samenwoonst alsnog affectieve banden bestaan met de referentiepersoon, of er minstens nog de intentie is om contacten te hebben of die te herstellen. Gelieve hieromtrent alle documenten voor te leggen die u nodig acht.

· Alle andere bewijsstukken die u nodig acht.

Gelieve het volgende aandachtig te lezen:

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u te allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten."

Verzoekster betwist niet dat zij dit schrijven heeft ontvangen en dat zij de mogelijkheid heeft gehad, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, om meerdere stukken voor te leggen in het kader van het hoorrecht. Aangezien verzoekster minstens tot 15 januari 2026 nog stukken heeft aangebracht, waarmee ook rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, en de bestreden beslissing werd genomen op 3 februari 2026, ziet de Raad niet in waarom verzoekster nog een nieuwe mogelijkheid had moeten krijgen om te worden gehoord en om nieuwe stukken aan te brengen. Bovendien wordt er in het schrijven van 17 december 2025 duidelijk op gewezen dat verzoekster, zo lang er geen uitsluitsel is over haar verblijf, te allen tijde relevante wijzigingen in haar situatie diende door te geven. Evenmin kan blijken dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen nadat verweerder er kennis van kreeg dat verzoekster niet langer bleek samen te wonen met haar echtgenoot en nadat zij werd gehoord over de mogelijke beëindiging van haar verblijf.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden, met de duur van verzoeksters verblijf in België en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, zoals vereist in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt onder meer concreet rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde stukken van integratie en tewerkstelling. Verweerder heeft hieromtrent geoordeeld als volgt:

"Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Met betrekking tot de duur van betrokkene haar verblijf in het Rijk dient te worden vastgesteld dat zij nog geen jaar in België verblijft. Het verblijfsrecht kan aldus worden beëindigd. Gezien het kortstondige verblijf van betrokkene in België kan dit als weinig betekenisvol worden beschouwd. Een verblijf van slechts 8 maanden in België is verwaarloosbaar ten opzichte van de duur van betrokkene haar verblijf in haar land van herkomst. Het gegeven dat betrokkene aan de hand van loonfiches aantoonde hier werk te hebben gevonden en stappen heeft gezet zich te integreren, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Een tewerkstelling is namelijk onvoldoende om in hoofde van betrokkene te kunnen spreken van een duurzame verankering in België.

Wat betreft haar gezinsleven, alsook de aard en hechtheid van de gezinsband, betwist betrokkene geenszins dat er geen samenwoonst meer is met de referentiepersoon en dat de gezinscel ophield te bestaan. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat betrokkene inwoont bij de familie [K.]. Er wordt echter niet aangetoond dat er sprake is van een familieband of gezinsband tussen betrokkene en de familie [K.]. Betrokkene haalde niet aan in België familie te hebben.

Verder dient er rekening te worden gehouden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Er wordt gesteld dat betrokkene geen binding of relatie meer onderhoudt met haar land van herkomst. Betrokkene liet echter na dit te concretiseren. Er kan onmogelijk worden aangenomen dat betrokkene ten gevolge van een verblijf van slechts 8 maanden in België geen aansluiting meer zou vinden of geen voeling meer zou hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Integendeel, het is redelijk om te stellen dat zij nog steeds meer verankerd is met het land waar ze haar kindertijd en jeugd heeft doorgebracht. In het kader hiervan liet betrokkene na aan te tonen dat alle familiale en vriendschappelijke banden in Turkije werden verbroken gedurende haar uiterst korte verblijf in België. Door de breuk met haar echtgenoot diende betrokkene in te wonen bij de familie [K.]. Uit het attest

van gezinssamenstelling blijkt dat de gezinsleden van de familie [K.] Turkse roots hebben. Dit is een indicatie dat betrokkene niet dermate vervreemd is van de Turkse gemeenschap of cultuur.

Verder meent betrokkene dat zij als gescheiden vrouw sociale schade zal ondervinden bij terugkeer naar haar land van herkomst. Deze sociale schade maakt een terugkeer voor haar onmogelijk. Betrokkene liet na dit aan te tonen met enige vorm van bewijs. Het gaat hier dus om louter een blote bewering. Uit de neergelegde documenten blijkt dat de echtscheiding werd geïnitieerd door de referentiepersoon. De referentiepersoon schrijft dat hij betrokkene nooit heeft gewild en hij geen man voor haar kan zijn. De referentiepersoon besloot de woning te verlaten waardoor betrokkene achterbleef bij zijn familie. Op basis van deze elementen kan niet worden ingezien waarom de sociale schande voor mevrouw dermate groot zou zijn dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Uit de documenten kan niet blijken dat betrokkene op enig moment als oorzaak wordt gezien voor het falen van de relatie of huwelijk.

Tot slot haalt betrokkene nog volgende redenen aan waarom zij gemachtigd zou moeten worden tot een verblijf in België: (1) ze is zeer geliefd in haar omgeving, (2) ze is ingeschreven voor Nederlandse taallessen en spreekt al behoorlijk Nederlands, (3) ze is nooit in aanraking gekomen met de politie en veroorzaakte nooit overlast. Voorgenoemde elementen volstaan niet om betrokkene verder te machtigen tot een verblijf. In hoofde van betrokkene is er geen sprake van een buitengewone integratie waardoor het beëindigen van de machtiging niet evenredig zou zijn. Indien betrokkene een langdurig verblijf in België beoogt, dient zij hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Dat het opstarten van dergelijke procedures inhoudt dat betrokkene inspanningen moet leveren, kan geen reden zijn om betrokkene haar verblijf verder te verlengen. Betrokkene liet in dit opzicht na aan te tonen dat een verwijdering daadwerkelijk een 'onoverkomelijk nadeel' is en dat zij 'buitengewone inspanningen' zou moeten leveren. De administratieve moeilijkheden die zij zou ondervinden werden niet geconcretiseerd of aangetoond met de nodige bewijzen.

Geen van de ander voorgelegde documenten hebben betrekking op de te onderzoeken humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Op basis van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat de reeds genoemde humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980."

Door enkel opnieuw te wijzen op haar verblijf sinds 2025 in België, haar (wil tot) integratie die tot uiting komt in haar tewerkstelling, haar inschrijving voor Nederlandse taallessen en haar voorgehouden "investeringen", waardoor zij stelt in haar levensonderhoud te kunnen voorzien en niet ten laste te komen van de Belgische overheid alsook reeds "een beetje Nederlands" te spreken, wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de voormelde beoordeling omtrent deze elementen uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Zij toont evenmin het kennelijk onredelijk karakter van de voormelde beoordeling aan door te wijzen op haar leeftijd van 22 jaar oud, waardoor zij stelt in de mogelijkheid te verkeren om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, of door haar goede gezondheidstoestand te benadrukken. Haar nog jonge leeftijd en goede gezondheid zijn zo ook geen elementen die specifiek verband houden met enige integratie in België of een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Ten slotte beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen dat zij op actieve wijze deelneemt aan het sociale en culturele leven in België en dat haar sociale en culturele banden met België voor haar van groter belang zouden zijn dan deze met Turkije, waar zij van nul een leven zou moeten opbouwen, wat niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven hierover in de bestreden beslissing. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat haar economische, sociale en culturele belangen in België niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht.

3.7. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging en van het hoorrecht kan evenmin worden aangenomen. Zoals hierboven reeds werd geduïd, heeft verzoekster de mogelijkheid gehad, en hier ook gebruik van gemaakt, om voor het nemen van de bestreden beslissing alle nuttige gegevens en bewijselementen naar voor te brengen inzake een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht. Verzoekster maakt trouwens evenmin aannemelijk dat zij het bestuur nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op de genomen beslissing.

3.9. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr.

93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster betoogt dat zij werd verrast en overvallen door de bestreden beslissing van 3 februari 2026 terwijl er ondertussen bijna 9 maanden waren verstreken sinds haar aankomst in België. Zij betoogt dat zij ervan uitging dat zij verder in België kon verblijven na het einde van de samenwoning met haar echtgenoot, nu zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart en zij *“negen maanden lang niets meer van verweerder hoorde”*.

Verzoekster gaat met haar kritiek voorbij aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet waaruit duidelijk blijkt dat het verblijf haar enkel werd toegestaan om haar echtgenoot te komen vervoegen. Het is dan ook logisch dat diezelfde Vreemdelingenwet het bestuur de mogelijkheid geeft om onder bepaalde voorwaarden dit verblijfsrecht terug in te trekken of te beëindigen. Verzoekster had dit moeten weten en kon redelijkerwijze verwachten dat een verandering in haar gezinsleven mogelijke gevolgen kon hebben voor haar verblijf en dat verweerder gebruik zou (kunnen) maken van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet hem geeft.

Verzoekster kan geenszins worden gevolgd dat er op enige wijze een rechtmatige verwachting werd opgewekt of onderhouden door het bestuur doordat haar op 4 juli 2025 nog de A-kaart werd uitgereikt of doordat *“pas”* op 3 februari 2026 een beslissing tot beëindiging van haar verblijf werd genomen. Ondanks dat de A-kaart verzoekster pas op 4 juli 2025 werd uitgereikt, werd verzoeksters verblijfsrecht door verweerder reeds vastgesteld bij beslissing van 15 april 2025 om haar een visum gezinshereniging toe te kennen. Verzoekster diende zich na aankomst in België enkel nog aan te melden bij de gemeente om in het bezit te worden gesteld van de elektronische A-kaart, zonder dat blijkt dat in dit verband nog een nieuwe beslissing diende te worden genomen door verweerder. Verzoekster bood zich zo op 2 juni 2025 aan bij de gemeente voor de ontvangst van een A-kaart en werd op deze datum een bijlage 15 afgegeven in afwachting van de fysieke aanmaak van de A-kaart, die op 4 juli 2025 werd uitgereikt door de gemeente. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder uiteindelijk pas in het najaar van 2025 op de hoogte werd gesteld van verzoeksters nieuwe situatie en de breuk tussen haar en haar echtgenoot. Er kan ook helemaal niet van het bestuur worden verwacht om de situatie van elke vreemdeling dagdagelijks op te volgen. Het bestuur is nu eenmaal evengoed afhankelijk van de informatie die haar ter beschikking wordt gesteld. Ook blijkt niet dat verzoekster ooit zelf het bestuur op de hoogte heeft gesteld van haar veranderde situatie, terwijl zij diende te weten dat haar verblijf enkel werd toegestaan om haar echtgenoot te komen vervoegen. Verzoekster nam haar A-kaart in ontvangst zonder hierbij kenbaar te maken dat zij – wat zij thans alleszins niet betwist – niet langer een werkelijk gezinsleven onderhield met haar echtgenoot, waaraan zij evident geen rechtmatig vertrouwen kan ontleenen dat haar verblijf niet langer zou worden beëindigd.

Gelet op wat voorafgaat, en waar verweerder pas in oktober 2025 op de hoogte werd gebracht van verzoeksters nieuwe situatie en de breuk tussen haar en haar echtgenoot, hij in december 2025 verzoekster hoorde met betrekking tot een mogelijke beëindiging van haar verblijf en de bestreden beslissing werd genomen op 3 februari 2026, kan verzoekster niet volhouden dat zij volledig was *“verrast”* door de bestreden beslissing of dat zij kan terugvallen op enig bij haar gewekt rechtmatig vertrouwen dat haar verblijf niet zou worden beëindigd omwille van het niet langer onderhouden van een gezinsleven met haar echtgenoot.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. De aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is ten slotte niet dienstig, nu de bestreden beslissing helemaal niet in toepassing van dit artikel is genomen en ook niet blijkt dat verzoekster onder de toepassing van dit artikel valt.

3.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS